

[Bilgrav-Nielsen.]

første uden videre gik ud fra, at omkring 5.000 professionelle ekstra sagtens kunne skaffes, og for det andet mente at kunne gennemføre denne forøgelse af det professionelle mandskab uden en forøgelse af forsvarsbudgettet. Denne kritik blev totalt afvist, man var yderst selsyikker.

Efter dette kunne man forvente, at det forslag, den socialdemokratiske regering fremsatte den 14. december 1971, og som vi nu drøfter, var helt i overensstemmelse med forslaget af november 1970. Men nej, forslaget er igen ændret meget væsentligt. Det, ministeren i fremsættelsestalen omtaler som visse ændringer, burde i virkeligheden have været betegnet som betydelige ændringer.

Det forslag, man tidligere lagde frem som værende den ideelle løsning, og som man havde haft ude til bedømmelse i alle landets socialdemokratiske vælgerforeninger, hvilket efter sigende gav et noget skuffende resultat, er nu forladt. Mon ikke en og anden socialdemokratisk tillidsmand i det mindste blandt dem, der var positivt indstillede, sidder tilbage med en flov smag i munden? Det, man troede var et reelt tilbud om medindflydelse, om demokrati, viste sig at være en skueret.

Men hvad er nu indholdet af det nye forslag? Det centrale er, at man i stedet for den nuværende beredskabsstyrke på ca. 13.000 mand sammensat af værnepligtige og kontraktansatte foreslår en beredskabsstyrke på 7.000 mand med visse støtteenheder og suppleret med hjemsendte værnepligtige. Det nye består altså i flere ting: for det første skal beredskabsstyrken nu ikke udelukkende bestå af professionelle, men hovedsagelig af professionelle. Hvad betyder nu det? Ministeren må klart tilkendegive, hvorfor han har forladt kravet om, at beredskabsstyrken nu ikke mere skal bestå udelukkende af professionelle. Har ministeren bøjet sig og indrømmet, at det er urealistisk at tro, at der udover, hvad man i dag har af kontraktansatte, kan skaffes yderligere ca. 5.000 frivillige? Er det mon den nyudnævnte kommitterede for hjemmeværnet, hr. Søgaard, eller den fløj af socialdemokratiet, han tilhører, der har haft ministeren i skole? At hr. Søgaard har et helt andet syn på visse områder af forsvaret end forsvarsministeren, er vist almindeligt kendt. Forskellen

i opfattelsen kommer bl. a. til udtryk i en artikel, hr. Søgaard har skrevet i det socialdemokratiske tidsskrift Ny Politik, nr. 11, 1971. Hr. Søgaard skriver her følgende:

„Sammenlagt for alle tre værns vedkommende er der i 1971 en manko på i alt ca. 5.500 frivillige i relation til forsvarrets anførte behov. Dette kan nok give anledning til panderynken hos nogle, når forsvarsforslaget skal løbe af stabelen i folketinget.“

Jeg tror, han bl. a. har tænkt på forsvarsministeren. Det er diplomatisk og dog ganske klart.

Eller hvorfor har ministeren ændret opfattelse? Har ministeren erkendt, at om det var muligt at skaffe godt og vel 5.000 frivillige yderligere, ville det i det mindste sprænge forsvarrets gældende budgetramme? Og hvad forstår ministeren egentlig ved udtrykket „hovedsagelig“, når han siger, at dækningsstyrken, eller beredskabsstyrken om man vil, hovedsagelig skal bestå af professionelle? Betyder det så, at 6.000 ud af de 7.000 skal være professionelle? Eller er det tilfredsstillende med halvdelen eller lidt derover, f. eks. 3.600? Så nærmer vi os det antal professionelle, vi i øjeblikket har. Eller er det ministerens tanke, at omkostningerne ved hvervningen skal være bestemmende for, hvor mange hvervede man skal have? Og dernæst: hvad er årsagen til, at ministeren har fundet det nødvendigt i forhold til det tidligere forslag at operere med en supplementsstyrke til beredskabsstyrken? Hvorfor foreslår ministeren i det hele taget i dag en større beredskabsstyrke, end han foreslog i 1970?

Ja, hvor stor bliver egentlig beredskabsstyrken? I lovforslaget skriver ministeren 7.000 mand, i fremsættelsestalen siger han godt 8.000 mand. Men det reelle tal må jo blive betydeligt større, når vi lægger tallet til for supplementsstyrken. Mon vi så ikke nærmer os de ca. 13.000 mand, vi har i dag?

Ministeren har talt meget, navnlig i oppositionstiden, da det radikale venstre var med i regeringen, om nedsat beredskab, om reducerede styrkemål og i øvrigt om lavere omkostninger. Talen om de lavere omkostninger er blevet sjældnere; ministeren er endog på det sidste begyndt at tale om, at forslaget vil øge effektiviteten.

Hvordan hænger disse ting nu sammen?